

Publicerad 2024-03-07 04:31 av lodjuret/seglare

Skrivet detta medan jag inte kan sova i natt heller, eftersom en vän ringde och bara måste berätta mitt i natten, 24.00, att hennes far just somnat in för gott. Hon tänkte nog inte på att han kommer att vara det även i morgon bitti när jag 'vaknat'...

En bekant till dig visste att berätta...

...en dag då han åt middag på stadshotellet i Jönköping, någonting som inte gick att skriva om i morgontidningen. Vi kan kalla din bekanting för Martin. I alla fall så hade han just avslutat en liten artikel till del av ett större reportage om en masskrock på en väg strax intill sjön. Med åtta bilar mer eller mindre inblandade, något att hetsa upp sig över helt enkelt. Martin gick med trötta steg in på hotellet, nickade till damen i receptionen och styrde stegen mot restaurangen. Han var tidig, middagen började serveras först tio minuter senare. Men lokalen var öppen hela dagen för dagdrivare och andra sena lunchgäster. Tedrickare och andra sjusovare, de vilka bodde kort såväl en något längre tid i huset. För den som inte i onödan annat än rest genom staden, kan berättas att huset inte är precis nybyggt och är beläget 'på andra sidan flödet'. Över det långsamt flytande vattnet till å, går en liten bro, vilket en smula skiljer sig från den övriga staden. Vackra dagar om sommaren finns ortsbor och turister flanera stillsamt i parken. Kurrade en smula gjorde Martins mage och han slog sig ned vid ett litet bord nära fönstret. Vilket hade utsikt just mot nyss omtalade park. Det föll inget regn just den dagen, det blåste inte halv storm men det var en dag i juni. Vid bordet intill, som var ett bord för fyra, satt det en man någonstans mellan 37 och 44 år. Flankerande honom satt två något yngre förmågor och assisterade mannen. Den ena satt och läste för honom ur en tidning, litet lokala nyheter och någonting som tog sig ut som just 'värt att veta' förmodligen. Den andre mannen lyfte då och då ett glas kallt till mannens läppar och han drack ljudligt och smackade något med läpparna strax efteråt. Det var som en liten föreställning och jag antog att den äldre mannen var handikappad. Efter att ha glott litet diskret sådär, valde mannen att tilltala Martin.

Mannen med assistenter.

- Ni där!

Martin anade att rösten menade honom själv eftersom blicken vändes just mot honom, men svarade ändå med en fråga.

Martin.

- Menar ni mig?

Mannen.

- Jo, det är ju bara du vid bordet, just för tillfället.

Martin.

- Jo.

Mannen.

- Jag vill mena det.

Martin.

- Mmm.

Mannen.

- Ni undrar kanske varför jag har tvenne assistenter och int bara en?

Martin.

- Jo, det har fallit mig in.

Mannen.

- Verkar en smula överdrivet, säg?

Martin.

- Just så, just så.

Mannen.

- Jo, ser ni. Jag hade mist min hustru som blev alldeles som galen och kastade sig ut genom ett fönster, genom att ta sats från rummet intill och sedan sprang av bara tusan tacklade detta fönster som en vänsterback.

Martin.

- På så sätt, kom kommentaren flytande som en vilsen efterslänrare till stock, längs med en lugn sträcka av Dalälven.

Mannen.

- Bara åtta dagar senare vann jag nästan nio miljoner på spel. Jag hade i min förtvivlan satt nästan alla mina pengar på några rader i tobaksaffären.

Martin.

- Hästar eller vanlig sport?

Mannen.

- Spel i alla fall.

Martin.

- Okej.

Mannen.

- Jag bor inte i den här staden. Men jag kände för att resa bort. Mina barn har flyttat hemifrån och min hustru tog livet av sig. Jag ville helt enkelt bort från alltsammans.

Martin.

- Tog ni tåget hit?

Mannen.

- Just så.

Martin.

- Hade ni dessa assistenter redan förut?

Mannen.

- Nej, jag vände mig till en förmedling för arbetslösa skådespelare och fick napp där.

Martin.

- Skådespelare?

Mannen.

- Ja, de kan litet olika saker. Innan Benjamin här, han nickade åt mannen som höll i tidningen, satsade på att

spela teater, sysslade han en smula med att assistera en enbent pianist genom att vända blad.

Martin.

- Och han med glaset?

Mannen.

- Rutger? Han var pianostämmare i Norrland. Han är nästan stum. Säger väldigt litet och när han pratar låter han litet som en väsande lungsjuk.

Martin.

- Är ni själv handikappad?

Här uppstod en mindre paus, mannen nickade till mannen med glaset, som valde att arbeta för pengarna.

Glaset fördes till en mun som öppnades just för att kunna rymma en slurk av glasets innehåll. Denna lilla ceremoni fyllde tystnaden och varade samt till hela tre klunkar, med en smula uppehåll samt stilla begrundan tiden.

Mannen.

- Bara i huvudet, jag delar detta handikapp med resten av världens människor.

Martin.

- Vad menar ni med det?

Mannen.

- Jag har insett, den hårda vägen, att jag inte duger till i en del situationer, ens om jag skulle få bra betalt för att utföra uppgiften.

Martin.

- Eller om någon hotade er till livet?

Mannen.

- Jo, precis.

Martin.

- Ni är inte bergsbestigare, ens på fritiden?

Mannen.

- Det är med verkligheten överensstämmande. Jag har i och för sig bestigit venusberget.

Martin.

- Drömmer ni ens om att bestiga berg, likt Kebnekaise?

Mannen.

- Nä, jag brukade drömma om vad jag skulle göra om jag vann pengar. Men så dog min hustru och där någonstans kände jag mig utan rätt slags sällskap.

Martin.

- Pengar är bra om du har någon att dela dem med?

Mannen.

- Mmmm.

Martin.

- För att återgå till frågan om handikapp...

Mannen.

- Ja?

Martin.

- Ni är alltså bara delvis kompetent?

Mannen.

- Ja, när jag vann en massa pengar så läste jag även i tidningen om en känd skidåkare som hamnat på sjukhus och bara kunde röra huvudet. Just för tillfället och under den långa vistelsen på sjukhus, före läkandet.

Martin.

- Så han bröt inte ryggen då?

Mannen.

- Nej, bara nacken, armarna och benen.

Martin.

- Så vad tänkte ni då?

Mannen.

- Jag ville göra något för arbetslösa skådespelare. Samt känna på den sortens lyx som den mannen kunde betrakta det som om någon kom för att assistera honom.

Martin.

- Så därför har ni anställt två assistenter?

Mannen.

- Ja, de har dessutom körkort och kan hyra en bil som jag kan bli körd omkring med.

Martin.

- Men är det ni som kör med dem, mentalt sett, för att de är beroende av er för lönens skull?

Mannen.

- Jo, de får förstås mat och logi gratis, samt resorna och så lön för mödan då förstås.

Martin.

- Men om de kan köra bil, varför kom ni då med tåget?

Mannen.

- Jag råkade tänka på en gammal film med Spencer Tracy. På svenska fick den namnet 'En man steg av tåget'.

(Här skulle historien kunnat sluta, men staden Jönköping är en sådan spännande plats. Som du nog vet finns det massor med människor som bor där och även är därifrån trots att de nu kanske utövar sin gärning på annan plats i världen.)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten